

XAVER

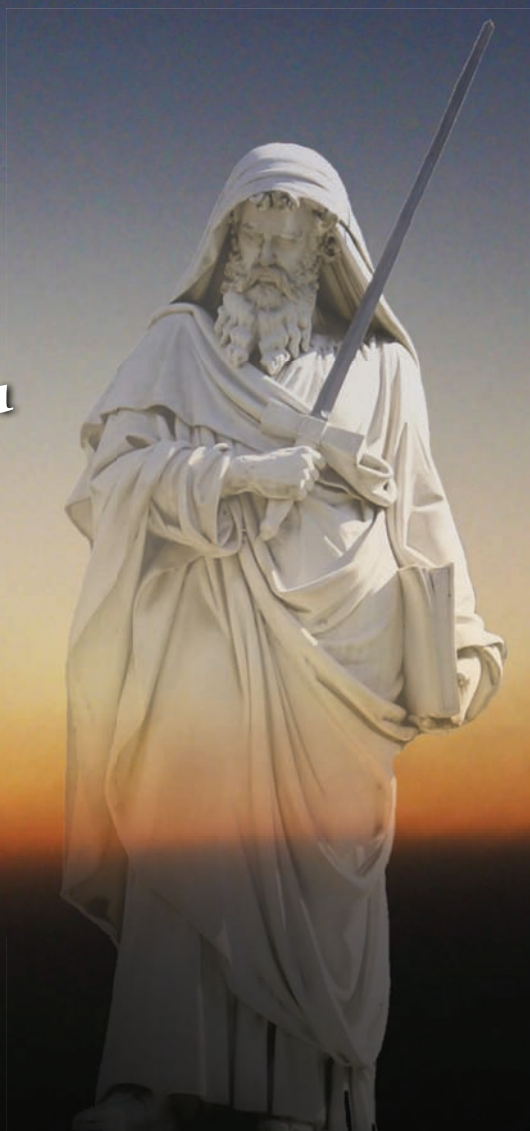
časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XV.

3/2008

Sv. Pavol z Tarzu

Letná prax

Prváci

ROK SVÄTÉHO PAVLA 29.6.2008 - 29.6.2009

Z OBSAHU

Gabriel BRENDZA
Mne žiť je Kristus a zomrieť zisk... 6

Letná prax..... 8 - 13

Bažanti idú do boja (prváci)..... 20

Michal Mária OSB
Benediktíni..... 24

Karmel pod Kalváriou..... 26

Vojtech NEPŠINSKÝ
Eucharistia - Boží dar
pre život sveta..... 28

XAVER
Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XV.
číslo: 3/2008

šéfredaktor
Ing. Ján Uhnák

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca
PhDr. Ing. Miroslav Kuric

technické spracovanie
Ján Jáger, Ján Kraus
fotograf: Dominik Jáger
coverfoto: Pavel Cerovský

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

registračné číslo
MK SR 1429/96
ISSN 1335-2628

distribúcia
Peter Lupták

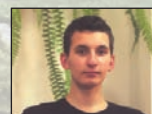
redaktor
Dušan Rončák

šéfredaktor
Ján Uhnák

vizuálna koncepcia
Ján Jáger

redaktor
Peter Piš

redaktor
Milan Tomaga

redaktor
Miroslav Pintér

ÚVODNÍK

Milí svätí čitatelia!

Nie, nepreskočte tieto riadky, ak si myslíte, že nie ste svätí. Veď ktože z nás je svätý? A tak vás chcem azda zavádzať? Nie! Oslovenie som nevybral ani preto, aby vám vylúdlilo na tvárach úsmev. Dovolil som si len prebrať slová tohoročného oslávenca, sv. Pavla. On nie raz na začiatku svojich spisov pozdravuje spoločenstvá: „svätí“, „povolaní svätí“, „svätí v Kristovi Ježišovi“ a podobne. Treba však pripomenúť aj to, že autor listov utvrdzuje spoločenstvá vo viere, že Boh si nás vyvolil, „aby sme boli svätí a nepoškvrnení v láske“ (Ef 1,4).

Jesenné počasie už striaslo listy zo stromov a pribúdajú horiace sviečky na cintorínoch. Svetlo sviečky dáva rodičom pri krste ich dieťaťa kňaz. Nejako podobne aj my mnohí ideme na hroby svojich blízkych. Kladieme zažaté sviečky a modlíme sa: „Svetlo večné nech im svieti...“

V liturgickom roku nás svetlo sviečok sprevádza pri viacerých udalostiach. Svetlo z februárových hromničných sviečok nám pripomína obetovanie Pána v Chráme, ale aj naše vlastné. Takmer na konci liturgického roku nám zas svetlo sviečok pripomína, že život sa neodníma, iba mení. S modlitbou zapalujeme sviečky na hrobch, lebo dúfame, že naši zosnulí sú či budú tam, kde sú všetci svätí. Svetlo sviečok nás spája nielen s našim krstom a začiatkom nášho života a neskôr so zvláštnym zasvätením, ale tiež so záverom života tu na zemi a nádejou na život so svätými. Všetky sviečky tak upriamujú našu pozornosť na cieľ – na Božiu slávu a radosť všetkých svätých.

Cirkev si pripomína sviatok všetkých svätých už 1400 rokov. Oni sú pre nás akoby svetielkami na ceste k Svetlu. Ich život nám svieti najviac práve vtedy, keď sami sme v temnote. To, že potrebujeme ich indikácie, dokazuje množstvo pútačov a billboardov, ktoré však, na rozdiel od svätých, nevňášajú do našich krokov vždy svetlo. Človek však potrebuje posilniť svoju vôľu aj údivom nad krásou života, ktorý viedli svätí. Nárokom hovorím o kráse a nie o bezhriešnosti, lebo ak meriame svätých len počtom ich hriechov, nielenže ich nedoceníme, ale staviame ich na nedosiahnuteľný piedestál. Ak však objavíme v spoločenstve svätých tých šťastných ľudí, ktorí sa nepodali zúfalstvu nad svojou maličkosťou a hriešnosťou, ale chceli žiť a byť nepoškvrnení v láske, snád' nám zažiaria vo svojom, pre nás oveľa osožnejšom svetle. Kiež by ich krásne príklady posilňovali naše rozhodnutie nielen vrátiť sa na správnu cestu, ale byť milosrdným Samaritánom pre iných pocestných!

Milí čitatelia, nech vás nové číslo časopisu Xaver všetkých upevní vo vzdávaní vďaka Bohu; veď je počut' o vašej „viere v Pána Ježiša a o láske k všetkým svätým“ (Ef 1,15).

S.S.Dr. Blažej ŠTRBA

Letná prax

Medzi žiakmi a študentmi panuje večný spor, či je slovo prázdniny odvodené od slova prázdny alebo od slova prázdnota. Nech je, ako je, náš seminár nebol ani cez prázdniny celkom prázdny a na dva týždne ho s cieľom pracovnej seminárnej brigády navštívil každý z nás. Okrem toho sme absolvovali aj tzv. ročníkovú prax - každý ročník dva týždne na inom mieste. O týchto dvoch - a bratia diakoni dokonca o svojich šiestich - týždňoch píšeme viac na prvých stránkach tohto čísla Xaveru.

Vicerektor dekanom

V našom kňazskom seminári už nebudeme viac vo funkcii vicerektora vídať otca Pavla Michaloviča, ktorý bol preložený na miesto dekana v Prievidzi. Naďalej však ostáva učiť štvrtákov kánonické právo.

Duchovné cvičenia

Ludské telo sa ráno najlepšie rozhybe rozcvičkou, telo bohoslovca sa na začiatku školského roka najlepšie rozhybe duchovnými cvičeniami. Tento raz s verbistom Jánom Kušnírom a - ako inak - apoštolom Pavlom. Viac tiež v článku vnútri Xavera...

Veni Sancte

V sobotu 20. septembra sme v seminári oficiálne začali akademický rok. Slávnostnou sv. omšou ho otvorili náš otec biskup Rudolf spoločne s pánom dekanom fakulty Marianom Šurábom. V homílii nám otec biskup zdôraznil, že ak je dnes osoba bez duchovnej zrelosti, intelektuálne schopnosti očaria málokoho. O tú duchovnú zrelosť sa teda budeme usilovať čím viac.

Kňazská vysviacka

O deň neskôr v banskobystrickej katedrále otec biskup vysvätil dvoch diakonov za kňazov. Tomáš Kuník a Andrej Porubský sa tak pridali k trom svojim spolužiakom, vysväteným pred rovnými tromi mesiacmi. Na vysviacke bol prítomný aj Cristoforo Palmieri, diecézny biskup z Albánska, budúceho misijného pôsobiska novokňaza Tomáša Kuníka. Novokňaz Andrej zas ide za kaplána do Kremnice. Obidvom (a všetkým piatim) novokňazom vyprosujeme veľa Božieho požehnania!

Púť do Novej Bane

Vo štvrtok 2. 10. sme slávnostne oslávili večernú sv. omšu vo far-

nosti Nová Baňa. Hlavným celebrantom bol generálny vikár Marián Bublinc. Už tradične sme sem putovali z príležitosti tradície roľníckej nedele, keď miestni farníci vyzdobia kostol plodmi z úrody uplynulého roka. Tento rok bola výzdoba tematicky zameraná na sv. Pavla.

Velehrad

V druhý októbrový víkend bola vo Velehrade púť bohoslovcov z kňazských seminárov Slovenska, Čiech a Moravy a nemohli sme chýbať ani my. V pamäti nám zostane nielen stretnutie s našimi bratmi seminaristami, ale aj nezabudnuteľné prijatie v rodinách obcí Štípa a Hvozdná. Dobří ľudia ešte žijú...

Stretnutie novokňazov s bohoslovcami

V stredu 15. 10. sa do seminára vrátili bývalí bohoslovci - tohtoroční novokňazi.

Podelili sa s nami o svoje prvé skúsenosti z kňazského života a s odstupom času aj so spomienkami na život v seminári. Podľa ich vlastných slov sa sem vždy budú vracieť radi, lebo seminár je ich „prvou láskou“. Ako dobre, že to naše „zalúbenie“ stále trvá...

Misijná nedela

V tretiu októbrovú nedeľu - v Cirkvi slávenú ako misijnú - do nášho seminára už tradične zavítal misionár. Verbista Pavol Kruták sa s nami podelil o svoje misijné skúsenosti z Fili-

pín. Takisto nám pripomenul, že misijná, teda evanjelizačná činnosť je povinnosťou každého jednotlivého kresťana, žijúceho v domove, alebo pôsobiaceho v zahraničí. Takže... hor sa hlásať evanjelium!

Ako vidíte, v našom seminári sa toho aj za taký krátky čas udeje naozaj dosť. Ak chcete vedieť viac, čítajte ďalej, alebo kliknite na našu stránku www.xaver.sk.

MNE ŽIŤ JE KRISTUS A ZOMRIEŤ ZISK!

Život sv. Pavla z Tarzu

Nie je jednoduché v krátkosti vystihnúť podstatu života takého veľikána Cirkvi, akým bol sv. Pavol z Tarzu. V dejinách Cirkvi, a nielen tej prvotnej, žiari ako najjasnejšia hviezda prvej veľkosti. Svätý Ján Zlatoušty ho velebí dokonca ako osobnosť vyššiu než mnohí anjeli a archanjeli. Geniálny Dante Alighieri ho v Božskej komédii definuje jednoducho ako „vyvolenú nádobu“, čo znamená nástroj vopred vybraný Bohom. Ďalší ho nazývali „trinástym apoštolom“ a on skutočne veľmi trvá na tom, že je pravým apoštolom, pretože ho povolal sám Zmŕtvychvstalý. Iní mu dávajú titul „prvý po Jedinom“. Zaiste po Ježišovi je tou osobnosťou z počiatkov Cirkvi, o ktorej sme najviac informovaní. Naozaj máme

o ňom nielen správy, ktoré o ňom v Skutkoch apoštolov zaznamenáva sv. Lukáš, ale aj rad listov, ktoré pochádzajú priamo z jeho pera a ktoré bezprostredne odhaľujú jeho osobnosť a myslenie.

Približné životopisné údaje o Pavlovi nachádzame v Liste Filemonovi (porov. Flm 9), v ktorom sa sám označuje za „starca“ a v Skutkoch apoštolov, ktoré ho v chvíľke kameňovania Štefana opisujú ako mladého muža (porov. Skutky 7,58). Podľa antického myslenia bol človek „mladý“ do tridsať rokov, zatiaľ čo „starcom“ sa nazýva ten, kto dosiahol šesťdesiatku. Podľa týchto údajov Pavol sa mohol narodiť v roku 8 po Kristu, keďže redakcia Listu Filemonovi kladie čas jeho vzniku do čias Pavlovho rímskeho väznenia v polovici 60. rokov, zatiaľ čo pri Štefanovom kameňovaní by mohol mať tridsať. To by mohla byť približná chronológia roku jeho narodenia – rok 2008 bol vybraný ako Pavlov jubilejný rok. V každom prípade sa Pavol narodil v Tarze v Cilícii. Jeho otec, pravoverný Žid z kmeňa Benjamínovho (Flp 3,5), bol rímskym občanom. Mesto Tarzus bolo administratívnym centrom regiónu a v roku 51 pred Kristom bol v ňom konzulom slávny Marcus Tullius Cicero. O desať rokov neskôr sa v Tarze prvýkrát stretli Marcus Aurelius s Kleopatrou. Ako Žid z diaspory Pavol hovoril po grécky, hoci mal meno latinského pôvodu a pred tým odvodené z hebrejského originálu Šavol (Vytúžený). Pavlov pôvod sa teda nachádzal na hraniciach troch vyspelých kultúr – rímskej, gréckej a hebrejskej – a zda preto bol pripravený na sprostredkovateľskú úlohu medzi kultúrami rímskeho impéria a pravú univerzálnosť. Naučil sa aj manuálnu prácu – bol výrobcom stanov (porov. Sk 8,13). Asi vo veku 12 – 13 rokov Pavol odchádza do Jeruzalema, aby sa pri nohách významného rabína Gamaliela, vnuka veľkého rabína Hilela, vzdelával podľa tých najprísnejších farizejských noriem a nadobudol veľkú horlivosť za Mojžišovu Tóru (porov. Gal 1, 14; Flp 3, 5-6; Sk 22,3; 23, 6; 26, 5). Toto teologické vzdelanie mu pomohlo vytvoriť charakteristickú pavlovskú teológiu, v ktorej Nová zmluva nadväzovala na Starú a v ktorej ohlasoval evanjelium ako náboženstvo vykúpenia a ospravedlivenia.

Pavol bol spočiatku prenasledovateľom kresťanov, lebo v novom hnutí, ktoré sa

odvolávalo na Ježiša z Nazareta, vidí veľké nebezpečenstvo ohrozenia židovskej identity a pravovernosti národov. Práve do tohto obdobia kladie udalosť pri Damasku, ktorú až trikrát spomínajú Skutky apoštolské (porov. 9,1-19; 22,3-21; 26,4-23). Zmŕtvychvstalý prehovoril k Pavlovi, povolal ho k apoštolátu a urobil ho skutočným apoštolom a svedkom svojho vzkriesenia so zvláštnou úlohou ohlasovať evanjelium pohanom v grécko-rímskom svete. Svätý Pavol dostal meno „apoštol národov“, lebo pri ohlasovaní Kristovho evanjelia na troch misijných cestách prekonal obrovské vzdialenosti. Prešiel asi 16 tisíc kilometrov, z toho 7800 po suchej zemi a asi 9 tisíc loďou. Jeho najväčšou zásluhou je skutočnosť, že sa mu podarilo zlomiť nacionálne putá, ktoré púťali židokresťanstvo. Na tzv. apoštolskom sneme (porov. Sk 15,36) bolo zásluhou svätého Pavla rozhodnuté, že obráteným pohanom sa nemá prikazovať, aby zachovávali Mojžišov zákon. Jediná povinnosť bola byť Kristov, žiť s Kristom a podľa jeho slov. Podľa toho, že boli Kristovi, boli tiež Abrahámcu do celého sveta a povzniesol kresťanstvo na univerzálne svetové náboženstvo.

Nakoniec počas strašného prenasledovania za cisára Nera – po požiari mesta v roku 64 – Pavol spečatil svoj život mučeníckou smrťou. Na verejnom popraviske pri Via Ostiensis bol sťatý mečom podľa rímskeho zvyku. Podľa tradície pochovali svätého Pavla asi 2 míle od popraviska na majetku rímskej matróny Luciny, na mieste dnešnej Baziliky svätého Pavla za hradbami, v celkom pohanskom prostredí. Kresťanská archeológia totiž pri jeho hrobe našla všetky hroby pohanské – aj to je príznačné pre Apoštola národov. Po skončení prenasledovania cisár Konštantín vybudoval na mieste jeho hrobu kostol. O päťdesiat rokov neskôr cisári Valentinián II., Akádus a Honorius vybudovali na mieste konštantínovského kostolíka chýrnu Baziliku svätého Pavla, ktorá rozsiahlosťou prevyšovala všetky stavby antiky a kresťanstva. Strašný požiar v roku 1823 – v tej istej chvíli, keď na Kvirinále umieral pápež Pius VII. – zničil túto baziliku zo 4. storočia, oheň sa však nedotkol Apoštolovho náhrobku a vzácnej mozaiky cisárskej dcéry Galy Placidie na triumfálnom oblúku. Terajšia bazilika postavená z príspevkov celého kresťanského sveta ukrýva vzácny hrob Obra kresťanstva. Nápis nad oltárom konfesie najvýstižnejšie zhrňa podstatu a tajomstvo Apoštola národov jeho vlastnými slovami: „Mne žiť je Kristus a zomrieť zisk!“ (Flp 1, 21).

ThDr. Gabriel BRENDZA, vyučujúci cirkevné dejiny

V Ď A K A!

Cez tieto prázdniny som mal dva zážitky, ktoré sa ma hlboko dotkli, a tým sa stali pre mňa skúsenosťou, z ktorej budem ešte dlho žiť, a tak ľahko na ňu nezapudnem.

Bolo to na viacdennom cyklovýlete s našimi teplianskymi miništrantmi. Po obedňajšej pauze v centre Rajca som ich posielal dopredu: „Chalani, môžete už pomaly šliapať, ja vás dobehnem, `musím` sa ešte pomodliť breviár“. „Pomodlíme sa s tebou!“ reagovali chalani. Človeku to dobre padne, najmä keď si pomyslí, že sa celý život bude breviár modliť prevažne sám. Chcel som sa začať obzerať po nejakom zabudnutom mieste napríklad v mestskom parku, kde by sme sa nerušené pomodlili, tak, aby nás podľa možnosti nik nevidel. Na chalanoch nebolo vidno ani náznak hanbenia sa alebo nejakého hľadania „vhodnejšieho miesta“, a tak sme sa všetci pomodlili modlitbu cez deň hneď, tam, kde sme boli, a nikoho nezaujímalo, či nás niekto vidí, alebo čo si o nás myslí. Ja som sa modlil preto, že som `musel`, oni preto, že chceli.

Druhá podobná skúsenosť bola počas detského tábora v rámci mojej diakonskej praxe v Detve. Tri autobusy ľudí, 102 detí... Viete, ako to na takýchto táboroch býva, spať sa pred polnocou nechodí, človek je vyčatený, lebo sa treba niekomu neustále venovať, a veľmi ľahko sa sklzáne do nebezpečného omylu aktivizmu na úkor kontaktu s Bohom, na úkor duchovného života. To je vždy na škodu, a to aj pre tých, pre ktorých to všetko robíme. Hoci v seminári máme skriptúru (čítanie Svätého písma) v programe každý deň a pre každého kňaza a bohoslovca by to malo byť takou samozrejmosťou ako umývanie zubov, u mňa to tak nebolo.

Ďakujem Bohu za to, že moju cestu skrížil s cestou mladých ľudí, ktorí chcú a robia to, čo ja musím a nerobím. Veľa animátorov na tábore malo Sväté písmo (už to ma zarazilo!), ale keď ho niekto o jednej po polnoci číta, lebo „dnes ešte nestihol“, to už som si spytoval svedomie.

Vďaka!

Michal LAJCHA, diakon, 6. ročník

SLUŽBA

S DALMATIKOU

Moja prvá diakonská služba bola klasická – služba vo svätej omši. Už prvý týždeň, ktorý som prežil doma v Bojniciach, som si „vyskúšal“ kázanie. Skutočná diakonská služba so všetkým, čo k nej patrí, na mňa čakala vo Zvolene, kde som šesť týždňov pracoval.

Prax v takej veľkej farnosti, ako je Zvolen – mesto je náročná. Popri každodennom kázaní som vysluhoval všetko, čo diakon vysluhovať má a môže. To znamená, že som vysluhoval sviatosť krstu, sobášil, pochovával. Mal som krstné a sobáše poučenia, adorácie pred vyloženou Oltárnou sviatosťou...

V pamäti mi utkveli predovšetkým tie prvé skúsenosti. Spomínam si na prvý krst. Krstil som maličku Katku a bol to veľmi milý zážitok, ktorý v ten deň vo mne doznieval až do večera. Dobré si pamätám i na prvý sobáš. Príprave som venoval pomerne veľa času a pri sobáši som bol veľmi rád, že som to urobil. Ostat som v tom, ako sa hovorí, celkom sám. Po každej výzve som si sám odpovedal, hoci kostol bol plný ľudí. Keď sa v obrade blížila modlitba Otčenáša, tešil som sa. Hovoril som si: „Toto už

budú poznať.“ Avšak i Otčenáš som sa nakoniec modlil sám. Bolo to čosi nezvyčajné. Takú skúsenosť z kostola som dovtedy nemal. Mal som pocit, že som vhuhol rovnými nohami do reality. Prišli však aj „povzbudivejšie“ sobáše i pohreby a celkový obraz záujmu ľudí o veci duchovné, ktorý som si vytvoril, bol pozitívnejší...

Zdenek ZOLTÁNFI, diakon, 6. ročník

DVA TÝŽDNE S MLÁDEŽOU

Pod slovným spojením Špania Dolina sa mnohým ľuďom istotne v mysli vyjaví pohľad na krásnu odľahlú dedinu na kopci, niekde v strede lesa. No Špania Dolina nie je len miestom, ktoré kričí tichom a svojou kultúrou ešte z dôb baníctva, ale je aj miestom, kde sa nachádza Diecézne centrum mládeže (DCM) Maják. Na prvý pohľad nenápadný ale veľký dom, ukrýva v sebe srdcia mladých ľudí z celej diecézy, ba i mimo nej. A práve pre nás bývalých prvákov a terajších druhákov sa stalo DCM na nejaký čas miestom vykonávania našej pastoračnej praxe. Boli sme rozdelení po dvoch, teda vždy dvaja z nás mohli spoznať prácu DCM-ka pri inej príležitosti. Pre doplnenie udalosti, hlavou „Majáku“ je vdp. Andrej Darmo a jeho štyria spolupracovníci, tzv. tímaci. Mohli sme vidieť, ako prebieha animátorská škola, pracovné brigády v centre a mnoho ďalších duchovných akcií. Taktiež sme mali možnosť vidieť a absolvovať spolu s diecéznym tímom stretnutie mládeže Čiech a Slovenska na Velehrade.

Keďže sme boli rozdelení do viacerých skupín a absolvovali sme brigádu v rôznom časovom období, je pochopiteľné, že každý má iné spomienky, dojmy a zážitky. Pre mňa bol vytýčený čas na konci augusta, keď v diecéznom centre prebiehala akcia s názvom Tajomstvo. Na nej sa veľa hovorilo o voľbe duchovného povolania i životného partnera. Popri tomto duchovnom hľadaní sa aktivizoval duchovný aj kultúrny program. Miesta bolo dosť, taktisto aj ľudí, veď sa nás tam zišlo okolo 70.

Keďže pre mňa to bola pastoračná prax, tak som sa ako bohoslovec podieľal na duchovnom programe. Okrem mňa na tomto mieste vykonával pastoračnú prax aj diakon Peter Sekereš.

Dni na Španej Doline ubehli ako voda. Boli pre nás nielen brigádou, ale aj povzbudením.

Peter PÍŠ, 2. ročník

MANŽELSKÉ STRETNUTIA

„Manželáky“? často zaznievalo z úst mladých. Nevedel som si tak trochu zvyknúť na toto slangové slovo pre túto akciu. Že čo to je? Ako animátori sme boli účastní na tomto celoslovenskom stretnutí rodín v Banskej Bystrici v internáte UMB. V rámci praxe cez prázdniny po druhom ročníku sme sem „putovali“ i my.

V prostredí 105 animátorov, 230 rodín a 700 účastníkov sa konali v dvoch približne týždňových termínoch. Duchovnú službu tu mali na starosť niekoľkí kňazi. Hlavná náplň našej práce spočívala v tom, že manželia sa mohli venovať sami sebe, ísť na prednášky, kým o ich deti bolo postarané. A práve pre túto službu sme tu boli my animátori. O deti sme sa starali dopoludnia i popoludní. Päť detí rôzneho vekového zloženia. Zhruba taký počet „drobcov“ mala každá skupinka, a tak sme ich všetkých zodpovedne animovali.

Lúčenie rodičov s deťmi na program bolo niekedy ťažké. Fascinovala ma dôvera rodičov, keď nám odovzdávali deti. A program? Záležal na nás. K dispozícii bolo veľké ihrisko za internátmi. V programe nechýbali olympijské hry či zábavný večer, kde sa deti predviedli svojim rodičom ako praví herci.

Aj o nás animátorov bolo postarané: mali sme k dispozícii nielen stravu a „ubytko“, ale i večerné zdieľanie a modlitbu. Cítil som tam medzi animátormi rodinné prostredie. Bola tu možnosť stretnúť mnohých mladých ľudí. A zažili sme toho naozaj veľa. Kopec smiechu vystriedali netradičné možnosti ako trampolína či netradičné súťaže a program. Táto služba byť takpovediac „náhradným rodičom“ a priateľom bola náročná, ale pre mňa povzbudzujúca. Najlepšia vďaka bol úsmev na tvári a vedomie, že dôvera, vložená do nás, rodičov nesklamala.

Myslím si, že toto stretnutie pomohlo rodičom ozdraviť ich vzťahy a načerpať novú energiu často do znova stereotypného prostredia. Možnosti mali veľké. Manželia sami prednášali manželom. Rodiny mali možnosť bližšie sa spoznať a spriatelíť. Možnosť nočnej adorácie či využitia služby kňaza im určite pomohlo spoznať bližšie jeden druhého.

Dominik HOLUBJAK, 3. ročník

MINIŠTRANTSKE TÁBORY

Byť vedúcim v miništrantských táboroch – tak to je prázdninová prax po ukončení tretieho ročníka. Pobyt v seminári má mnoho výhod a nakoľko aj veľa miništrantov už vie, ako to u nás chodí, náš kňazský seminár hostil miništrantov na štyroch turnusoch tohoročného miništrantského tábora.

Zvládnuť štyri turnusy ako hlavný vedúci, tak to chce človeka plného lásky a trpezlivosti. Tento rok sa na túto úlohu podujal terajší piatak Janko Kraus. My sme boli na dvoch z nich ako pomocní vedúci. Turnus trval od pondelka do soboty. Vďaka seminárnym priestorom sme mali kaplnku, jedáleň a športoviská pod jednou strechou. Na každom z turnusov bolo približne tridsať chlapcov, ktorí sa podelili do tímov pomenovaných podľa anjelskej hierarchie. Keďže nás štvrtákov („extretiakov“) bolo na taký počet turnusov málo, ako vedúci nám pomáhali aj bratia z nižších ročníkov.

Jednotlivé tímy zápasili o čo najvyšší počet bodov najmä v tímových športových súťažiach. Tradične najobľúbenejší je futbalový turnaj, no tento rok bol veľmi populárny aj floorbal. Ďalšie body tímy naháňali v kvíze. No všetky usilovne získané body mohli strácať, ak si nedali pozor na dodržiavanie táborových pravidiel. Jeden celý deň bol venovaný túre. Turnusy mladších čakal Panský diel nad Banskou Bystricou a v turnuse so staršími bol náročnejší výstup na Krížnu.

Samozrejme, ako každý správny miništrantský tábor, aj tento nemal za cieľ len zábavu a súťaž, ale bol popretkávaný duchovným programom, ktorý dával tábore dušu. Každé ráno sme začínali modlitbou a hlavný vedúci Janko vždy v duchu témy o pravom hrdinstve predstavil nejakú osobu, z ktorej hrdinského postoja si bolo možno vziať príklad. Miništranti tu dostali aj svoju dennú úlohu. Počas dňa sme nezabúdali ani na sv. ruženec. Sv. omša bývala každodenne v seminárnej kaplnke alebo v badínskom farskom kostole. V jeden deň sme mali omšu v Hospici Božieho milosrdenstva v Banskej Bystrici. Deň sme končili večernou modlitbou, ktorú mal každý vedúci so svojím tímom.

Z tábora si každý určite niečo odniesol. Miništranti pekné zážitky, my vedúci nové skúsenosti a všetci spolu zážitok Božej lásky a jeho otcovskej starostlivosti.

Milan TOMAGA, 4. ročník

STRATIŤ, ČI ZÍSKAŤ?

Priznám sa, že keď som si robil plán na prázdniny, práve táto prax mi robila najväčšie starosti. Vôbec sa mi tam nechcelo ísť a chcel som radšej ten čas využiť na svoje záujmy. Ísť medzi starých a chorých teda mne mladému a zdravému nevoňalo. Ale šiel som.

A neľutujem...

Hneď druhý deň po mojom príchode mali Annabál. To bolo pre mňa prekvapením. Hm... Nevedel som si celkom predstaviť, ako môžu tancovať takí vozíčkari. Alebo starkí, ktorí ledva chodia. Ale uvidel som to na vlastné oči. Nie, nebol to tanec, s ktorým by prerazili v Miliónovom tanci či na iných súťažiach. Tam šlo o iné. O to, čo tanec má prinášať: radosť a zábavu a veselosť. A tej tam bolo aj na dve súťaže.

Ako laik som tam veľa takého odborného vykonať nemohol. Ale čo som mohol, bolo rozprávať sa s nimi, sedieť pri nich a počúvať ich, ísť s nimi von, keď bolo treba, podať im ruku, pomôcť im sadnúť si alebo sa niekam presunúť, podať im pohár vody, nejaké veci a podobne. Drobnosti, ktoré dokáže robiť hocikto. No predsa sa to dalo robiť veľmi rozdielne: ako povinnosť – „Poslali ma sem, tak teda si to tu odrobím!“ – alebo s ochotou – „Som tu pre vás a vaše potreby sú aj mojimi!“ A vďaka dobrému príkladu sestričiek som sa to učil robiť s láskou a úsmevom.

Spolahlivým barometrom mojej snahy boli vďačné gestá pacientov. Schválne píšem gestá, lebo niektorým sa to slovom vyjadriť nedalo. Nemohli. Práve tu som sa naučil veľkému umeniu vedieť chápať človeka. Počúvať ho, vnímať ho celého, všetky jeho slová, gestá, výraz tváre, proste všetko. A vedieť sa mu v danej chvíli plne venovať. A postupne som prichádzal na to, že človek môže prísť o mnoho – o majetok, o zdravie – ale ešte stále mu zostane jedno – milovať a byť milovaný. A stále môže byť šťastný. A naopak, môže mať mnoho – mnoho peňazí, autá, vysoké postavenie v spoločnosti – ale ak nebude mať nikoho, kto by ho mal rád, môže byť nešťastnejší ako chorí ľudia. A práve toto je asi takým hlavným, čo som si z hospicu doniesol. Láska, skutočná, opravdivá láska je tým hlavným v živote.

A za toto ďakujem chorým a sestričkám. Za to, že to tak fungovalo medzi nimi, a za to, že aj mňa tak prijali. A nielen ja som pomohol im, ale aj oni mne.

A tak som z hospicu odchádzal nie s tým, že „hurá, koniec“, ale „škoda, že to už končí“, a s túžbou a predsavzatím ešte sa tam vrátiť.

Jozef SAGAN, 5. ročník

Spolu na Velehrade

Pred seminárom čakal autobus, okolo neho dosť batožiny, 38 bohoslovcov a dvaja predstavení. Trochu iný piatok ako ostatné. Možno pre niektorých výnimočný. A teda, čakala na nás cesta na stretnutie bohoslovcov Slovenska, Čiech a Moravy na Velehrade.

Po vybavení náležitých vecí sme vyrazili. Cestou sme diskutovali, niektorí počúvali hudbu a iní nezainteresovane rozmýšľali nad tým, čo prežijeme. Po štyroch hodinách jazdy sme dorazili do nášho cieľa – do farnosti Štípa, kde sme v nasledujúcich dňoch mali byť ubytovaní u tamojších rodín. Vystúpili sme pred kostolom, kde nás už hostitelia čakali. Neznáme tváre, životy, ktoré sme mali možnosť v nasledujúcich dňoch aspoň sčasti spoznať. Možno každý s napätím očakával, kto z týchto ľudí mu bude hosťiteľom. Krátko po tom, čo si nás všetkých rozdelili do Štípy a Hvozďovej, dostavili sme sa spolu s nimi do ich príbytkov. Pri spoločnej večeri sme otvorili dialóg svojim vzájomným predstavením. Títo ľudia mali iste dosť veľa odvahy, že sa odhodlali na týchto pár dní nás prijať. Počas večera väčšina z nás spoznala rodiny a hľadala, čo sme mali spoločné či podobné. Rozhovory boli veľmi plodné – nie ani tak svojím obsahom ako vzájomným zblížovaním ľudí, ktorí navzájom ešte nevedeli ani o svojej existencii. Myslím, že okolo polnoci sa večer skončil už pre všetkých zúčastnených.

V sobotu bolo stretnutie, kvôli ktorému sme sem pricestovali. Po raňajkách a iných náležitostiach sme o 8.00 odišli autobusom na Velehrad. Tu bola v známej bazilike o 9.30 svätá omša, ktorú slúžil brnenský arcibiskup Mons. Vojtěch Cikrle. V kázni poukázal na postoj Márie k povolaniu, ktoré jej skrže anjela Gabriela dal Stvoriteľ. Jej postoj: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova...“ vyjadruje, že Mária chce to, čo chce Boh. Je to prejav úplnej dôvery, ktorá berie do úvahy Boha, ktorý je verný a pomôže prekonať každú ťažkosť. Je to životný postoj, v ktorom bolesť a radosť úzko súvisia. Byť služobníkom, ako bola služobníčkou Mária, to je podstata kňazstva. Povzbudil nás k tomu, aby sme si osvojili postoj Márie a aby sa Kristus skrže nás narodil na tento svet.

Po sv. omši nasledovala prezentácia seminárov. Bohoslovci zo siedmich „česko-slovenských“ seminárov ukázali nielen formačnú stránku svojich seminárov, ale i osobitosť študentov teológie. Po krátkom čase na obed sme sa aktívne

zúčastnili diskusie, kde sa rozoberali pre bohoslovcov veľmi dôležité témy, okrem iných aj téma celibátu, tu debatu obohatili tiež grécko-katolícki bohoslovci. Taktiež sa vzniesla konštruktívna kritika o formačnom systéme v jednotlivých seminároch. Po mnohokrát búrlivých diskusiách, vznesení roznieťených uzáverov, nasledoval záverečný bod programu – akatist k Bohorodičke, ktorý viedli grécko-katolícki bohoslovci. Rozlúčili sme sa a šli sme naspäť k našim hosťiteľom.

Večer mali naši diakoni katechézu pre miestnych birmovancov. Po návrate do rodín väčšina z nás po večeri dlho diskutovala, no teraz už i o závažnejších témach. Ľudia sa s nami podelili aj svoje životné príbehy, a tak sme konfrontovali svoje postoje so svetom za seminárnymi múrmi.

V nedeľu sme ešte o 10.30 slávili svätú omšu. Pri kázni nám otec špirituál ukázal Sväté písmo ako zrkadlo, ktoré dokáže odraziť niekedy krásnu, ale zároveň občas i menej peknú realitu. Po svätej omši sme napokon obedovali v rodinách. Potom sme sa už iba lúčili, vzájomne povzbudení. Cestou späť sme sa zastavili v pútnickom mieste Provodov a stadiaľ sme priamo išli do seminára.

Ján KYSEL, 2. ročník

Do ústavu ju NEDÁM – MÁM JU RADA!

Cez prázdniny som sa stretol s nezabudnuteľným človekom: Dievča, ktoré má fyzický vek dvanásť rokov, ale mentálny asi tak jeden. Komplexné postihnutie: Tiekli jej sliny, nevie rozprávať, chodiť, treba ju kŕmiť. Správanie na úrovni batofaťa. Napadlo ma to, čo sa predpovedá o Ježišovi v Knihe prorok Izaiáša: „Nemá podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho, ani výzoru, aby sme po ňom túžili.“ To by ale nebolo všetko: Dajankina mama je slobodná matka.

Bolo to pre mňa „terapeutické stretnutie“. Rýchlo ma vyliečilo z mojich „problémov“, ktoré mi začali byť smiešne, trápne, začali blednúť, strácať sa, a spontánne ma priviedlo k vďačnosti. Mal som zmiešané pocity: bolesť, súcit, ľútosť, výčitky svedomia...

Sotva pol hodiny pri tomto dievčati, v ktorom je Kristus osobitne prítomný, a bol som „úžasný“ (teda aspoň v očiach druhých). Lahko by človek uveril klamstvu o svojej veľkosti – ako stúpol v očiach druhých a aj vo svojich, len preto, že som sa jej dokázal venovať, objasniť ju a jej mama mala z toho radosť. Ale ja som si uvedomil, že to je lacná obľúbenosť a že „úžasný“ je tu niekto iný. Jej matka sa už 12 rokov nemôže vzdialiť z domu, pretože sa o ňu stará a je na to sama. Bez vidiny konca, bez nádeje na zlepšenie (na tomto svete). To by ale nebolo všetko:

Ona svoju dcéru ľúbi, preto ju do žiadneho ústavu nedá.

Opäť raz som videl pravú lásku, vďaka ktorej som hlbšie pochopil zmysel slov dokumentu Radosť a nádej: Človek nájde úplné šťastie jedine v úprimnom sebadarovaní. (Gaudium et spes, 24). Zrejme je to už z knihy Genezis. Človek bol stvorený ako muž a žena, aby sa vzájomne dopĺňali, pomáhali si, obohacovali sa, boli jeden pre druhého darom. Sebadarovanie je hlavné povolanie človeka a jedine v tom je jeho úplné naplnenie. Pekne sa to dá prirovnať k puzzle: úplný obraz vznikne len za pomoci iných častí, keď každý dá druhému to, čo mu chýba, a prijme od neho to, čo sám nemá.

Každý z nás chce byť dobrý, chce, aby ho ľudia uznávali, chce v niečom vynikať, chce byť „niekto“. Ideál by však mal byť „niekto pre druhého“, niekto, kto má druhému slúžiť. Ak nebudem ja „niekto“, nebudem pozeráť na druhých ako na konkurenciu, ktorá ohrozuje moje postavenie. V opačnom prípade mi hrozí, že budem na bližného, ktorému mám slúžiť, pozeráť ako na nepriateľa, ktorý chce zaútočiť na moju „výšku“, veľkosť, postavenie.

Osoba, ktorá už seba nevidí vo svetle pohľadu, ktorý mal o nej Boh, čiže ako Bohom stvorený dar, ktorý má byť darom, vidí druhého ako nebezpečenstvo.

Michal LAJCHA, diakon, 6. ročník

„HĽA TERAZ JE MILOSTIVÝ ČAS...“

Predtým, ako má človek vykonať niečo dôležité, usiluje sa na danú úlohu alebo činnosť čo najlepšie pripraviť. My bohoslovci sme začali nový akademický rok. Rok, ktorý nie je len o vstrebávaní nových informácií, ale najmä o ďalšom a väčšom prehĺbení vzťahu s Bohom. Je to úloha nesmierne dôležitá a zodpovedná. A preto je nesmierne dôležitá aj dobrá príprava.

Našou prípravou boli duchovné cvičenia, ktoré sme absolvovali počas niekoľkých dní v našom seminári. Kristus pozval každého z nás prísť bližšie k nemu. Každému z nás povedal to, čo kedysi galilejským rybárom: „Zatiahni na hĺbinu!“ (Lk 5,4). Pozval nás načerpať, upevniť sa...

Duchovné cvičenia viedol otec Ján Kušnir SVD. Témou bola osoba apoštola národov sv. Pavla. Otec Ján nám dal do pozornosti Pavla ako toho, ktorý sa stretol osobne s Kristom. Toto stretnutie Pavla poznačilo na celý život. Aj my sa máme správne učiť žiť svoj život, žiť ho s Kristom, pretože nikdy nevieme, ako my môžeme poznačiť život tých druhých, ktorých stretáme a budeme stretávať.

Pavol bol Božím služobníkom. Nádobou, ktorú si vyvolil Kristus, aby zanesol jeho meno medzi mnohé národy. Aj nás si Ježiš vyvolil za svojich služobníkov, aby sme ho sprítomňovali tu na zemi. Ale každý z nás je už krstom povolaný za Božieho služobníka. Otec Ján nás upozornil, že srdce Božieho služobníka sa musí neustále oslobodzovať, aby patrilo len Bohu. V Božom pláne musia prejsť veci očistným ohňom, aby mu mohli úplne patriť. V závere duchovných cvičení nám dal exercitátor do pozornosti verš z Druhého listu Korinťanom: „Hľa, teraz je milostivý čas, teraz je deň spásy!“ (2 Kor 6,2) V týchto dňoch sme sa snažili prijímať Božiu milosť. Milosť, ktorá nám chce dať silu do ďalších dní, milosť, ktorá nám chce pomôcť byť lepšími a svätejšími. Duchovné cvičenia trvali štyri dni, ale rok má ďalších 361. Avšak každý deň je Božím darom. Každý deň je jedinečný a je príležitosťou na zmenu a napredovanie, pretože každý deň je milostivý čas, ktorý nám Boh dáva.

Boli sme pozvaní patriť Bohu a napredovať neustále k nemu. Nech nám je teda sv. Pavol v tomto roku vzorom nasledovania a hlásania evanjelia.

Peter LUPTÁK, 3.ročník

ÚTULNE V ÚTULKU

V mojom seminári v Badíne, kde študujem teológiu a kde sa pripravujem na poslanie kňaza, bola ponúknutá možnosť stráviť jeden rok na praxi - takzvanom pastoračnom ročníku. Spočiatku som o takomto niečom nechcel ani počuť, ale postupom času, vrúcnych modlitieb, ktoré som vysielal k Pánovi v seminárnej kaplnke, a rozhovorov s duchovným vodcom som sa rozhodol túto ponúknutú možnosť prijať. Prečo? Som po treťom ročníku štúdia teologických disciplín a formácie za Kristovho kňaza a je dobré nabrať skúsenosti v oblasti pastorácie. Nie som žiaden žurnalista ale napriek tomu sa chcem s vami podeliť o zážitky.

Hovorí sa, že prvé miesto pre kňaza, to je ako prvá láska. Aj keď ešte nie som kňazom, ale bohoslovcom, ktorý smeruje postupnými krokmi ku Kristovmu kňazstvu, do mestečka pod Znievom, kde počas svojho pastoračného ročníka bývam, som sa zamiloval. Je to ako láska na prvý pohľad. Skôr ako som sem prišiel, bol pre mňa Kláštor pod Znievom neznámym „mestečkom“, o ktorom som vedel zo školy iba jedno, a to že tu bolo slovenské katolícke gymnázium.

Pastoračnú prax vykonávam ako službu v útulku. Slovo útulok bolo donedávna pre mňa nie moc po chuti. Ale po troch mesiacoch, ako som tu, môžem povedať, že je to miesto prístrešia, nádeje a úprimných modlitieb. Prijali ma tu, ako sa patrí – monterkami a rukavicami. Medzi seba ma prijali aj kňazi dekanátu, z čoho sa teším. Starý premonštrátsky kláštor útulku daroval pán biskup. Je na ňom dosť práce s rekonštrukciou. Nie je tomu dlho, čo sme na ňom dokončili generálnu rekonštrukciu komínov. Ale popri práci nezabúdame na svoju dušu: spoločne sa modlíme a zúčastňujeme na svätej omši. Cez deň, keď sa naskytne príležitosť, rád zachádzam do kláštorného Kostola Panny Márie, kde je umiestnený

milostivý obraz Znievskej Panny Márie a kde nachádzam osvieženie pre svoju dušu.

V útulku je nás spolu pätnásť osôb. Traja naši chalani, ako ich pán farár volá, pracujú mimo obce. Ostatní sa podieľame na oprave kláštora. Máme medzi sebou Evičku, vedúcu stravovacej jednotky, ako som ju nazval, ktorá sa stará o naše „hladné brušká“.

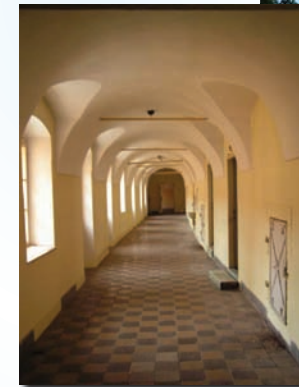
Prezradím Vám jednu vec. Asi pred štyrmi rokmi som počul od jedného kňaza, že on sa už ako bohoslovec modlil za tie miesta, kde raz bude pôsobiť, a za tých ľudí, ku ktorým raz bude poslaný. Vtedy som si povedal, že to tak budem robiť aj ja. A tak som sa modlil. Netušil som, že to bude o tri roky skôr, ako to býva obvykle, ale napriek tomu som šťastný, že som tu.

Sprvoti som mal obavy, ako to zvládnem – privyknuť si na iný štýl života, ako som bol doteraz naučený a na takúto oblasť pastorácie. Som presvedčený, že s Božím požehnaním sa dá zvládnuť každá vec, keď sa človek snaží všetko robiť s Pánom. Mojou prvoradou úlohou je byť s našimi chalani, pomôcť im, poradiť, vypočuť. Vo štvrtky mám vo farnosti „stretká“ s deťmi, kde sa postupne zoznamujeme so Svätým písmom.

Dostal som aj prezývky: „Malý pán farár“ alebo „Ty naša fajnovka“. Kto ma trochu pozná, určite uzná, že obidve sú na mňa ako ušité.

Nechýba nám aj radosť a humor. Prednedávnom mi pán farár povedal, že sme dostali prasiatko. Dohodlo sa, že sa bude volať po mne Maťko, a preto sa budem oň starať. Nebolo mi všetko jedno – na tvári mi bolo vidieť zjavné zblednutie – no potom našťastie meno zmenili. Potichu z mojich úst zaznelo: „Bohu vďaka“.

Pán farár Vladko, u ktorého som, je správny chlap. Takéhoto farára som na živo ešte nevidel, v životopisoch. Ráno, ešte predtým, modlíme breviár, stihne toľko vecí. Cez deň som ho nevidel odpočívať. Stále niečo robí – upratuje, varí v kuchyni – musím podotknúť, že výborne – vybaví aj nemožné, s láskou sa stará o farnosť a o ľudí, ktorí sú mu zverení. Záleží mu na každej jednej duši a robí všetko, aby ju získal pre Pána. Žiari z neho pokora a skromnosť a to si na ňom ľudia aj cenia. Raz mi povedal: „Ja iným kňazom neviem byť.“ To myslel vo všetkej pokore. Chalani o farárovi povedia otvorene: „Ja by som dal za farára aj život, lebo ma dostal z ulice a alkoholu a verí mi“. Prirodzene, stráviť nejaký čas po boku takéhoto kňaza je veľkým obohatením.

iba o takých čítal ako sa spoločne

BAŽANTI idú do boja

Tak ich tu máme – nových prvákov. Napriek dnešnému náročnému svetu idú do boja: našli odvahu slobodne odpovedať na Božie volanie milovať Krista a ľudí tak, ako ich miloval on. Nie je to ľahké a dokonalo to nejde, ale s jeho pomocou sa v tejto láske môžu aj oni stále zlepšovať. Naším nováčikom na ceste duchovného povolania sme položili niekoľko otázok v krátkej ankete. Tu je...

1. Vek alebo rok narodenia; farnosť, z ktorej pochádzaš.
 2. Vzdelanie: čo si robil pred vstupom do seminára.
 3. Záluby.
 4. Rodina.
 5. Čo ťa na kňazstve priťahuje.
 6. Prvé dojmy zo seminára...
 7. „Vyber si...“
- A Obľúbený predmet.
B Obľúbená postava z Písma, prípadne spomedzi svätcov (aj z blahoslavených).
C Motto, životné krédo, prípadne citát z Písma, podľa ktorého sa chceš riadiť.

IVO NOVÁK

1. 1989, Banská Bystrica – Fončorda.
2. S Božou pomocou som „preskákala“ gymnázium a nakoniec aj zmaturoval.
3. Hra na gitare, spev, šport, cestovanie.

4. Mám mladšieho brata, za nami stoja úžasní rodičia.
5. Kňazstvo a manželstvo sú úžasné sviatosti. Človek musí najprv odovzdať celého seba a to navždy. Až potom môže prijať lásku a byť svedectvom viery, nádeje a lásky aj pre iných. Tak asi ma priťahuje to odhodlanie dať všetko.
6. Už nie som pánom svojho času, ale to je asi vec zvyku. Teda zvykám si. Dobré sa tu o nás starajú, niet sa prečo sťažovať.
7. C. „Bože, dožič mi silu, aby som dokázal zmeniť to, čo môžem a dokážem zmeniť. Dožič mi pokoru, aby som vedel prijať to, čo nemôžem a nedokážem zmeniť. A hlavne daj mi vyrovnanosť, aby som to

vždy vedel správne rozoznať.“ Kdesi som to čítal. Ak máš nejaké životné krédo, tak toto. Hlavne tej vyrovnanosti aby som mal, lebo niekedy sa to naozaj ťažko rozoznáva.

PAVOL LOJAN

1. 27 rokov (1981), Turčiansky Svätý Peter.
2. Vyučený a zmaturovaný ako mechanik elektrikár – z každého trošku. Potom som pracoval kúsok v hotelierstve, nasledovala vojenčina a naposledy som pracoval ako analytik priemyselného inžinierstva vo Volkswagene.
3. Hm, teraz škola a veci s tým spojené. Ale ak je čas, tak šport, turistika a priatelia... je toho veľa.
4. Mám normálnu v pohode rodinku a mám ju celú rád (jedného „brácha“).
5. Kristus ma pritiahol a tomu sa proste nedá odolať.
6. Jedným slovom? Úžasné!
- 7.A. Život. Snažím sa každý deň naučiť niečo nové a robiť „všetko na Božiu česť a slávu.“

MARTIN PEČARKA

1. 33 rokov, pochádzam z farnosti Nová Lubovňa.
2. Mám skončené gymnázium. Chodil som po svete za prácou. Vyskúšal som skoro každý druh práce.
3. Šport každého druhu.

4. Pochádzam z katolíckej rodiny. Mám troch bratov, jednu sestru a dobrých rodičov. Zo súrodencov som najstarší.

5. Služiť Bohu ako Kristus.

6. Prvé dojmy sú podľa očakávania výborné. Približne takto som si to predstavoval. Som tu veľmi rád a vychutnávam si to hneď od začiatku. Konečne sa môžem viac venovať aj svojmú duchovnému životu. Nenašiel som tu zatiaľ žiadne nedostatky.

7. A. Spirituálna výchova.

C. „Memento mori!“ (lat. – „Pamätaj na smrť!“ – pozn. red.)

„Dobrého veľa nebýva...“ tvrdí slovenské príslovie. Seminárnych „bažantov“ síce nie je veľa, o to viac sa však za nich modlíme, aby vytrvali plniť Božiu vôľu a nenechali sa odradiť tým, čo nie je podstatné.

Odpovede v ankete zozbieral a srdečne za ne ďakuje **Ján UHNÁK, 3. ročník.**

MOJA CESTA

MARTIN PEČARKA, 1.ROČNÍK

Môj životný príbeh začína tak ako u každého z vás. Vyrastal som v dedinke Nová Ľubovňa, kde som bol vychovávaný kresťanským životom. Nechcelo sa mi veľmi chodiť do kostola, keď sa na ihrisku hral futbal, ale výchova rodičov ma priviedla k tomu, že som si zvykol a chodil som každý deň aj miništrovať.

Potom prišiel čas, keď som nastúpil na strednú školu. Nebolo to už každodenné chodenie do kostola, ale keď som mal čas, tak som šiel. Samozrejme, spolužiaci si všimli, že žijem trochu iný život, a začali sa vypytovať, či idem študovať za kňaza. Rozmýšľal som o tom, ale nešiel som, lebo som vedel, že na to nemám. Aj keď som nebol „lajdák“, lebo učiť som sa chcel, moje myšlienky pri učení boli stále mimo. Tým pádom som vedel, že na vysokú školu určite nemám.

Ako každý mladý človek som si po maturite zháňal dobrú prácu, kde sa dá dobre zarobiť. Na Slovensku som nič nenašiel, tak som po vojenčine šiel pracovať do zahraničia. Nebolo to vôbec ľahké. Nevedel som žiaden cudzí jazyk.

Vedel som len, že nechcem ísť domov a že minimálne v nedeľu do kostola chodiť budem. A to sa v rakúskom cirkuse a potom neskôr v talianskom hoteli nepovažovalo za samozrejme. Ale ja som to stále bral za samozrejme a moja šéfka v cirkuse mi potom dávala poriadne zabráť. Môj oddych a duchovný život bol v nedeľu na sv. omši a neskoro v noci po práci. Veľmi som si tento čas vážil a modlil som sa za lepšie časy. Lepšie časy prišli, keď som potom v Taliansku mohol chodiť do kostola každý deň a moja pracovná doba bola maximálne 9 hodín denne. Oproti cirkusu to bol pre mňa úplný relax.

Časy sa opäť zlepšili, keď som prišiel do Mníchova. Tu som mal možnosť byť už aj na slovenskej sv. omši. Spoznal som tam pána farára Maslaka, ktorý ma angažoval do rôznych aktivít. Počas celého pobytu v cudzine mi stále viac napádali myšlienky o štúdiu za kňaza. Najviac to bolo v Mníchove, to asi preto, lebo tam som sa v duchovnom živote angažoval najviac. Až prišla raz jedna nedeľa, kedy som cítil, že Boh si ma povolal. Povedal som si, že budem plniť jeho vôľu, aj keď som stále vedel, že na to nemám. Nevedel som, aký je postup a čo mám robiť, až kým „nešli okolo“ seminaristi z Badína (cestou späť z púte na hrade Xavier a v Lurdoch vo februári tohto roku). Povedal som si, že asi tam mam ísť. Žiadne námietky som nepočul a nepocítil, tak som teraz tu. Ak je to Božia vôľa, tak raz budem kňazom. Modlím sa a vynaložím všetko úsilie, aby som splnil Božiu vôľu.

To bol taký stručný a rýchly prierez mojím životom. Ostávam s vami v modlitbách a prosím, samozrejme aj o tie vaše za mňa.

K POVOLANIU

JURAJ KARCOL, 6.ROČNÍK

Hovorí sa, že koľko je ľudí, toľko je ciest k Bohu. A každá cesta je jedinečná a originálna. Boh nevytvára kópie, ale každého pozýva takého, aký je. S darom života dáva Boh aj iný dar a to dar povolania stať sa kňazom. A práve tento dar mi Boh dal spoznať, keď som mal 18 rokov. Teraz už viem, že všetko, čo som prežil do tohto veku, mi slúžilo na vyzrievanie a rozhodnutie sa pre Krista. On najlepšie vedel, ako ma pripraviť pre také dôležité rozhodnutie.

Jeho prvým pozvaním bol čas, keď som sa zúčastnil na duchovných cvičeniach u jezuitov v Piešťanoch. Ticho, modlitba a rozjímanie sa mi stali neustálym dialógom medzi mnou a Ježišom. Mojm úmyslom nebolo hľadať povolanie, ale stretnúť sa hlbšie s Kristom. Ale Boží úmysel bol iný. To všetko, čo som tam prežíval, ma veľmi naplňovalo. Službu, ktorú tam vykonával kňaz, teda všetky tie rozjímania, úvahy, duchovné rozhovory, slúženie svätej omše, mi boli veľmi blízke a oslovujúce. Ale celková myšlienka na kňazstvo mi skrsla až po odchode z exercícií. Bol to akoby prvý Boží impulz: „Čo tak byť kňazom?“ Prvá moja vnútorná reakcia bola, že je to úžasná myšlienka, ale vzápätí na to som si povedal, že to nie je pre mňa. A tak som túto myšlienku odohnal preč. To som mal 16 rokov.

Neustály čas dozrievania. Ale Boh na mňa nezabudol a nenechal sa odbiť. Do farnosti Partizánske, z ktorej pochádzam, prišiel nový kaplán. Neskôr som sa s ním spoznal a skamarátil. A Boh mi práve cez tohto kňaza znovu otvoril oči pre povolanie stať sa kňazom. Mal som možnosť lepšie spoznať, aký je kňazský život a čo asi so sebou prináša. A znovu prišla tá otázka: „Čo tak byť kňazom?“ Dva roky som dozrieval do rozhodnutia nasledovať Krista. A Boh ma v tomto starostlivo viedol a vychovával. A od okamihu rozhodnutia sa naozaj môj život ešte viac zmenil. Pretože som nechal vo svojom živote konať Krista. Určite som mal aj obavy a neistoty, ale Boh mi dal vždy silu cez toto všetko prejsť a vytrvať.

Po prijatí som vstúpil do seminára a vydal som sa na cestu kňazskej formácie. S pomocou Božou, ale aj s pomocou Panny Márie som tento rok prijal diakonskú vysviacku. Prvý stupeň kňazstva a zároveň prvý veľký krok k službe Bohu i ľuďom. Svoju diakonskú prax som vykonával vo farnosti Banská Bystrica – mesto. Tu som mal možnosť vykonávať všetko to, čo môže vykonávať diakon. Vysluhoval som krst, sobášil som, pochovával a ohlasoval Božie slovo. Všetka táto služba sa mi stala veľkým obohatením a povzbudením.

Čaká ma posledný rok školy a s tým aj spojená príprava vstupu do kňazstva. Je to možnosť ako sa ešte viac odovzdať Kristovi a nechať sa formovať jeho Duchom. Zároveň prosím o modlitby za nás diakonov, aby sme vytrvali a stali sa svätými služobníkmi podľa Božej vôle.

BENEDIKTÍNI

V časoch stredoveku bolo Slovensko posiate množstvom benediktínskych kláštorov a opátstiev. Napriek nepopierateľnému vplyvu na rozvoj kresťanstva a kultúry na našom území je rád sv. Benedikta pre väčšinu Slovákov neznámym pojmom. Opätovný príchod benediktínov na Slovensko v roku 2003 po viac než tisícročí od ich prvého vstupu na našu pôdu sa v mnohom nelíši od oných historických udalostí. Ako vtedy, tak i dnes si môžu benediktíni nájsť svoje stabilné miesto a rozvinúť svoj originálny spôsob života, ktorý tak veľmi v našej krajine chýba.

Benediktíni odvádzajú svoj pôvod od najstarších prejavov mníšskeho života v Cirkvi. Hoci sv. Benedikt (asi 480-547) žil až v 6. storočí, ním založený kláštor na Monte Cassino nebol veľmi odlišný od iných európskych kláštorov. V jeho časoch už bolo mníšske hnutie na kresťanskom Západe plne rozvinuté, a tak sv. Benedikt mohol čerpať inšpiráciu z mnohých strán. Vo svojej Regule spomína dvoch významných mníšskych otcov – sv. Bazila Veľkého (asi 329-379) a sv. Jána Kasiána (asi 365-435), ktorých diela odporúča čítať, keďže jeho vlastná Regula je – podľa jeho slov – písaná len pre začiatočníkov. Dve spomenuté postavy ilustrujú šírku benediktínskej duchovnosti. Mníšske hnutie vzniklo v odľahlých oblastiach Egypta, Palestíny a Sýrie v 3. storočí. Sv. Bazil, jeden z veľkých východných učiteľov, vo svojich dielach predstavuje vyzretý ideál cenobitského (komunitného) mníšskeho života, ktorý staval na týchto pradávnych základoch. Sv. Ján Kasián pochádzal z Akvitánie (južné Francúzsko) a bol dôležitým propagátorom mníšskeho hnutia na Západe. Precestoval mnohé oblasti Egypta a Palestíny, stretol sa s mnohými veľkými mníšskymi majstrami a svoje skúsenosti preniesol na Západ. Jeho diela poodhalili pustovnícky život na miestach jeho zrodu a priniesli aj niečo z myslenia a spirituality vtedy veľmi populárneho Evagria z Pontu.

Zoči-voči takejto širokej tradícii a na základe vlastnej celoživotnej skúsenosti napísal sv. Benedikt na sklonku svojho života Regulu, ktorou chcel odovzdať svojim učeníkom svoje skúsenosti a zároveň zabezpečiť kontinuitu svojho diela po jeho smrti. Regulu napísal na základe staršej Reguly neznámeho autora a práve porovnanie týchto dvoch diel – anonymného originálu a Benediktovho prepracovania – dáva vyniknúť rozmer „Opáta z vrchu Cassino“. Charakteristickým znakom jeho Reguly je vernosť tradícii, ktorá sa snúbi s umiernenosťou a ľudskosťou. Práve tieto vlastnosti, ako aj charakteristický dôraz na harmóniu kláštorného života a zdravý vzťah medzi jeho rôznymi aspektmi – modlitbou a prácou, útekem zo sveta

a jeho premenou, dôrazom na spoločenstvo a zároveň na osobný rozvoj jednotlivca, pomohli Regule k veľkej popularite. O tri storočia neskôr bola Regula ustanovená zhromaždeniami franského ríšskeho snemu za jedinou platnú mníšsku regulu. Sem siaha živá benediktínska tradícia, ktorá prežila do dnešných čias a dala Cirkvi tisíce svätcov.

Mnísi sa v mnohom líšia od stredovekých a neskorších reholí. Typickou odlišnosťou sú sľuby, ktoré mnísi skladajú: stálosť (stabilitas), spôsob života (conversatio morum) a poslušnosť (obediencia). Sľub stálosti sa prakticky prejavuje v koncentrácii benediktínskeho života v kláštore. Benediktíni nemajú centralizovanú organizáciu, typickú pre moderné rehole, ale základnou bunkou je konkrétna komunita – väčšinou opátstvo. Mnísi teda nevstupujú do rehole, ale do konkrétnej komunity, kde prežijú celý život. Hoci to tak nemusí vyzerať, práve sľubom stálosti sa otvoril pre benediktínov veľmi široký priestor na rôzne činnosti, ktorými môžu byť osožní Cirkvi. Takto nájdeme vo svete veľmi prísne kontemplatívne benediktínske kláštory, ale aj kláštory, ktoré vedú školy, venujú sa misiám, či pastoračnej činnosti. Všetko závisí od miesta, kde sa kláštor nachádza, od aktuálnych potrieb a mníchov, ktorí v ňom žijú. Každý kláštor musí byť schopný užiť sa vlastnou prácou, a tak pri mnohých kláštoroch nájdeme vydavateľstvá, remeselné dielne či farmy – všetko závisí od miesta a schopností mníchov.

Druhým sľubom je ťažšie preložiteľné conversatio morum. V princípe ide o sľub zachovania mníšskeho spôsobu života. Charakteristickým spojivom všetkých mníchov je prvotná orientácia mníšskeho života na oslavu Boha. Preto každodenná spoločná liturgická modlitba je najdôležitejšou činnosťou každého mnicha. Modlitba sa však nemá obmedziť len na momenty strávené v mníšskom chóre, ale má prenikať celý deň. Z toho vyplýva aj potreba mlčania, každodenného čítania Svätého písma i diel mníšskych otcov (lectio divina) a neustále snaha žiť v Božej prítomnosti. Sv. Benedikt nazval kláštor školou Pánovej služby a táto škola má byť otvorená pre všetkých hľadajúcich, preto už odpradáva patrí ku kláštore aj dom hostí, kam môže zavítať ktokoľvek a okúsiť tento mníšsky spôsob života.

Duch poslušnosti voči Bohu a evanjeliu ide ruka v ruku s poslušnosťou voči opátovi a Regule. V spojení s predošlými sľubmi tak vytvára priestor, v ktorom môže Boh konať a pretvárať každého človeka na obraz Ježiša Krista. Heslo sv. Benedikta: „Aby bol vo všetkom oslávený Boh!“ je neustále aktuálnou výzvou. Výzvou, ktorá bola aktuálna pre Európu v 6. storočí a ktorá je aktuálna pre Európu aj dnes.

Karmel pod Kalváriou

V nedeľu 28. septembra 2008 otec biskup Rudolf Baláž požehnal v Banskej Bystrici obnovenú historickú Kalváriu s novým kláštrom karmelitánov. Rozhodli sme sa, že vám, milí čitatelia, krátko predstavíme reholu Bosých karmelitánov, ktorej bola zverená starostlivosť

o toto nádherné miesto, a ich plány v novom pôsobisku. Bratia karmelitáni prišli do našej diecézy v roku 1995 do farnosti Priechod, kde sa venovali aj správe farnosti a stálej spovednej službe v katedrálnej kostole v B. Bystrici.

O rozhovor sme poprosili **otca Andreja Valenta OCD**, novovymenovaného rektora Kostola povýšenia Sv. križa na kalvárskej hore na Urpíne.

Aké je vlastne poslanie karmelitánov?

Naše poslanie vyplýva z charizmy nášho rádu, ktorá je zameraná predovšetkým na kontemplatívnu modlitbu podľa opisu karmelitánskych svätcov – až po tú najvyššiu hranicu zjednotenia sa s Bohom. Práve modlitba má v našom duchovnom živote centrálné miesto. Pri nej máme čerpať z Božieho Ducha a to, čo načerpáme, rozdávať ľuďom svojim apoštolátom. Máme do sveta šíriť zdravú náuku, týkajúcu sa modlitby a duchovného života, ktorú nám ukazujú sv. Ján z Križa, sv. Terézia Avilská, sv. Tereza Ježiškova a mnohí iní karmelitánski svätci. Teda náš apoštolát má súvis s duchovným životom. Okrem modlitby je to aj spovedná služba, duchovné vedenie a duchovné cvičenia alebo obnovy. Ďalej sem patrí aj mariánska úcta – šírenie úcty k svätému škapuliaru a cez škapuliar samozrejme k Božej matke Márii. Okrem tohto existujú aj rôzne miesta, ako napríklad Kalvária v B. Bystrici, ktoré sme zahrnuli do svojej starostlivosti. No a keď je treba, sme otvorení aj pre farskú pastoráciu.

Čo znamená, že ste kontemplatívno-apoštolský rád?

Znamená to, že máme účasť aj na kontemplatívnom rozmere života, čo je život ponorený hlavne do vnútornej modlitby, a aj na jeho apoštolskom rozmere, čiže sme otvorení pre kontakt s ľuďmi, môžeme vychádzať z kláštora a deliť sa s nimi s našou špiritualitou. Napríklad naše sestry karmelitánky sú čisto kontemplatívne, tie medzi ľudí nevychádzajú.

Aký je režim dňa vo vašej komunite?

V režime dňa sa líšia všedné dni od slávností a nedeľ. Cez všedné dni vstávame o 6. hodine,

kedy sú ranné chvály spojené s posvätným čítaním, potom je konventuálna sv. omša (pre celé spoločenstvo), hodina rozjímania, raňajky a čas na prácu. Okolo obeda sú modlitby, spytovanie svedomia a obed. Potom nasleduje čas na prácu alebo na vlastné záujmy. O 17.30 sú večery, druhá hodina rozjímania a večera. Po nej je čas rekreácie, kde sme všetci spolu, je to čas spoločného oddychu. No a o 20. hodine završujeme deň kompletóriom. Po ňom sa zachováva prísne mlčanie až do ranných chvál.

Aké plány máte na Urpíne?

Plány na Urpíne sú aj naše, aj také, ako nás o ne poprosil otec biskup. Každý deň býva sv. omša v „kostolíku“ povýšenia Sv. križa a tu je aj možnosť vyspovedať sa. Chceli by sme rozbehnúť stretnutia mladých zamerané na formáciu modlitby a aj stretnutia pre všetky vekové kategórie na spoznanie karmelitánskej spirituality a našich svätých. Do budúca počítame s možným vytvorením tretieho rádu pre laikov, ktorí chcú žiť karmelitánskym duchom na tom mieste, kde sa nachádzajú. Začala sa realizovať aj výpomocná služba vysokoškolákom v UPC, kde každý pondelok od piatej ponúkame študentom možnosť modlitby, rozhovoru, či stretnutia pri ruženci a Eucharistii. Chceme zorganizovať odpust na Povýšenie Sv. Križa a bola tu aj tradícia krížových ciest na Piatu pôstnu nedeľu. No a slávnosť by sme chceli usporiadať aj 16. júla na spomienku Panny Márie Karmelskej, kedy je sviatok pre nás karmelitánov. Iné plány uvidíme podľa možnosti...

Je pohľad na Banskú Bystricu „z nadhľadu“ zaujímavý?

Je naozaj nádherný, a to hovorí každý človek, ktorý si vyjde až ku „kostolíku“. A v noci to vyzerá podobne. Jednoducho, keď človek pozerá na mesto, tak ho to akosi automaticky vedie k modlitbe. Ľudia majú svoje životné príbehy a my sme tu aj na to, aby sme sa za týchto ľudí modlili. Totiž, keď sa človek pohybuje v uliciach mesta, vidí ľudí a domy. Ale keď sa pozrie „z nadhľadu“, akoby objímal celé mesto.

Bosí karmelitáni, Pod Urpínom 29, 974 01 Banská Bystrica

Bosí karmelitáni, č.d. 324, 976 11 Priechod

Bosé karmelitánky, Jána Pavla II. 1, 962 12 Detva

Za rozhovor ďakuje a mnoho milostí v misii za všetkých vyprosuje Ján STREČOK, 5.ročník.

Eucharistia – Boží dar pre život sveta

o 49. medzinárodnom eucharistickom kongrese v Québecu

V druhej polovici júna sa v kanadskom Québecu konal 49. medzinárodný eucharistický kongres spojený s teologickým sympóziom o Eucharistii. Ako národný delegát a zástupca Konferencie biskupov Slovenska sa na ňom zúčastnil aj náš otec rektor **Vojtech Nepšinský**. Jeho malá spomienka na túto udalosť vás iste povzbudí...

TEOLOGICKÉ SYMPÓZIUM

Stáva sa už tradíciou, že medzinárodným eucharistickým kongresom predchádza vedecké sympóziom o Eucharistii, kde sa zídu autority Cirkvi a špecialisti v danej tematike, aby poukázali na nové evanjelizačné pohľady na Eucharistiu v súčasnej dobe. Teologické sympóziom o Eucharistii v Québecu sa konalo 11. – 14. júna 2008.

Asi 300 prítomných účastníkov z celého sveta privítal prezident sympózia i kongresu kardinál Marc Ouellet, arcibiskup Québecu a primas Kanady. Počas jednotlivých dní zazneli prednášky mnohých autorít z radov cirkevných predstaviteľov a profesorov rôznych univerzít, ktorí zaujali stanovisko k prednesenej téme. Z tých známejších spomeniem aspoň kardinála Waltera Kaspera, prezidenta pápežského výboru pre podporu kresťanskej jednoty. Popoludňajší program vyplňali workshopy a ako vrchol

dňa sa slávila Eucharistia v Kostole St. Yves. V tretí deň sympózia namiesto workshopov odznali štyri povinné prednášky na témy *Eucharistia a evanjelizácia*, *Eucharistia a služba svetu*, *Eucharistia a zmierenie ľudskej rodiny a Slávenie uprostred národov*. Večer sa konal záverečný banket, kde nám kardinál Marc Ouellet poďakoval za účasť.

49. MEDZINÁRODNÝ EUCARISTICKÝ KONGRES

Samotný kongres sa konal od 15. do 22. júna pod heslom: „*Eucharistia – Boží dar pre život sveta*“. Oficiálne sa na kongres prihlásilo 20 tisíc účastníkov. Z toho 1050 kňazov, 250 biskupov a 50 kardinálov. Kongres začal v nedeľu 15. júna slávením Eucharistie, ktorú celebroidal pápežský legát kongresu kardinál Jozef Tomko. Počas svätej omše zneli piesne hudobnej skupiny Gen Verde, ktorá pripravila aj dojímavý oficiálny program o príchode Európanov do Québecu.

Kongresový program pozostával z niektorých stálych častí. Ráno spoločné spievané ranné chvály, dopoludnia prednášky a svedectvá i slávenie Eucharistie, popoludní možnosť workshopov, adorácie v kostoloch mesta alebo kaplnkách a tiež možnosť účasti na kultúrnych programoch. Medzi prednášajúcimi sa objavili napríklad kardinál Philippe Barbarin, arcibiskup Lyonu a primas Francúzska, kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ, arcibiskup Buenos Aires a primas Argentíny, Luis Antonio Tagle, biskup z Imus z Filipín, či kardinál Ivan Dias, prefekt Kongregácie pre evanjelizáciu národov. (Témy jednotlivých prednášok a workshopov neuvádzam, môžete sa s nimi zoznámiť v treťom čísle časopisu Liturgia.) Svedectvá o vzťahu k Eucharistii hovorili v jednotlivých dňoch osobnosti Cirkvi z celého sveta, medzi nimi aj Jean Vanier, zakladateľ francúzskej Komunity Archa.

Počas všetkých siedmich dní bol program podobný, no vôbec nie nezaujímavý. V tretí deň, v stredu, sa Eucharistia slávila vo východnom ríte a okrem ukrajinčiny sem bola ako jazyk zaradená aj slovenčina. Popoludní okrem workshopov, adorácií a kultúrnych programov bolo aj agapé, pohostenie v jednotlivých farnostiach. Ako rektor seminára som bol v ten deň pozvaný do kňazského seminára v Québecu.

Pred štvrtkovou penitenciálnou liturgiou (*penitent = kajúcnik, pozn. red.*) sa po obede vysluhovala sviatosť zmierenia. Svätá omša sa slávila o 16. hod. a po nej nasledovala adorácia a procesia s Najsvätejšou sviatosťou oltárnou cez ulice mesta Québec, čo znamenalo prejsť v eucharistickom sprievode asi 5 km. V piatok sa tiež konali kňazské vysviacky v miestnej katedrále. V sobotu popoludní sa okrem obvyklých aktivít konalo aj stretnutie národných delegátov z celého sveta. Keď som povedal, že je zastúpené aj

Slovensko, predseda výboru pre eucharistické kongresy poznamenal: „To je krajina nášho pápežského legáta Tomka.“

V nedeľu, na záver kongresu, kedy sa konalo zakončenie, Komunita Jeruzalem pripravila krásne ranné chvály pred Sviatosťou oltárnou spojené s adoráciou. Po nich nasledovalo *statio orbis* – záverečná sv. omša, ktorej predsedal pápežský legát kardinál Tomko a príhovor pomocou telemostu povedal Svätý Otec pápež Benedikt XVI. Napriek nepriaznivému počasiu to bola oslovujúca chvíľa. Sv. Otec taktiež vyhlásil, že najbližší kongres sa bude konať v meste Dublin v Írsku v roku 2012.

V nasledujúci týždeň som ešte navštívil niektoré slovenské farnosti v meste Montreal, Ottawa, Toronto a Hamilton. Všade nás milo prijali a požiadali ma, aby som odovzdal krásny pozdrav rodákom na Slovensku.

V Québecu som zažil krásne chvíle, ktoré dozaista prajem zažiť aj vám. Na eucharistických kongresoch konajúcich sa na európskom kontinente sa v minulosti zúčastnili aj viacerí kňazi či bohoslovci z našej diecézy. Dúfam, že bude možnosť v roku 2012 ísť aj na kongres v Írsku. Zo srdca vám to prajem!

ThDr. Vojtech NEPŠINSKÝ, rektor seminára

PODIVÍN Z TARZU

Sú to už milióny rokov, čo kráčaš k svojmu cieľu,
prebíjaš sa životom a hľadáš správnu mieru.
Máš v srdci zákon vrytý a je ti číslom jedna,
po pravde a zákone je tvoja duša smädná.

Tá cesta do Damasku naveky rozbíja ti plány,
zahmlieva ti oči a ty vidíš Krista rany.

Si ním premožený a nežiješ už ty,
ale v tebe žije Kristus, jemu patria tvoje dni.

Už nie si Šavol ani Pavol, ale v tebe je Kristus.
Z tvojich listov, ktoré píšeš, spievaš Bohu hymnus.

Jeho si si obliekol, vyzliekol si seba,
aby si ho zvestoval tak, ako zvestovať ho treba.

Obišiel si pol sveta a stal si sa bláznom.

Bol si vyhnancom, vyvrhelom a tým najväčším zločincom,
akého svet môže poznať. Keď nesieš s Kristom kríž
no ty obrátený k slnku hľadáš na Božiu výš.

Nezáleží, či máš hlad, či si sýty, hlavne zostať bdiieť.

To ten dôstojný človek sa stáva smeťou pre svet
a všetko je ti márne, ak nemáš v srdci Boha.

V tom behu o veniec, Cieľ ti prekračuje noha.

Zomrieť ti znamená zisk, a žiť je pre teba Kristus.

Uväznený v cele, len k Bohu máš prístup.

A nakoniec v Ríme dáš za Krista hlavu.

Získavaš neporušiteľný veniec, nebeskú slávu.